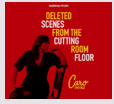

Hun satte rekord i Nederland

Caro Emerald

► «Deleted scenes from the cutting room floor» (Grandmono)

Caroline Esmeralda van de Leeuw er kvinnen som slettet Michael Jacksons gamle rekord på nederlandske hitlister. Debutalbumet «Deleted scenes from the cutting room floor» lå 27 uker på topp, én mer enn «Thriller». Det var fjorårets suverene storselger i hjemlandet i fjor, og nå gis det altså ut her også. 30-årige Caro Emerald, som hun kaller seg, har bakgrunn fra jazz. Hun ble invitert til et samarbeid med tre mannlige låtskrivere og produsenter, og dermed var det gjort. Albumet er lagd som en reise i tid og rom, uten at det tas så altfor høytidelig: En natt på Copacabana, tilbake i et franskokkupert Saigon, New Orleans anno 1951 – og så videre. Ikke helt ulikt det belgiske 80-tallsbandet Vaya Con Dios.

Beste spor: «Absolutely me», «Stuck», «The lipstick on his collar».

GEIR FLATØE

En varm venn er vendt tilbake

Drugstore

► «Anatomy» (Rocket Girl)

Denne snek seg ut på ettersommeren, like stillferdig som musikken på platen. London-trioen Drugstore dukket opp i 1993, med brasilianske Isabel Monteiro som et noe motvillig midtpunkt. Bandet har en 31. plass på britiske albumlister som toppnotering, men fikk litt ekstra oppmerksomhet i 1998 da Thom Yorke fra Radiohead dukket opp i sangen «El President». I 2001, etter deres tredje album, forsvant de. Etter ti år har de nå dukket opp igjen, med en plate like melodios, like vakker og enda mer sår enn før. Har du først falt for Isabels stemme, er det ikke noe gleder mer enn de at omsider er tilbake. Tekstene tyder på at livet ikke har vært så lett, men at det lysner.

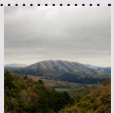
Beste spor: «Lights out», «Aquamarine», «Standing still», «Blackholes & Broken hearts», «Falling rocks», «Clouds».

GEIR FLATØE

Bjørk-harmoni

Dirty Projectors & Bjørk

► «Mount Wittenberg Orca» (Domino/Playground)

«Mount Wittenberg Orca» ble egentlig utgitt digitalt i 2010, men foreligger først nå på CD. New York-baserte Dirty Projectors musikk har en letthet og barnlighet over seg som er umiddelbart gjenkjennelig, ikke minst hjulpet av de to unøntsyngende kvinnelige vokalistene. Tenk på de positive og mer optimistisk-klingende låtene til Bjørk, og du nærmer deg kjernen til bandet. Men slektskapet mellom Bjørk og Dirty Projectors gjør at samarbeidet på «Mount Wittenberg Orca» bærer preg av selvfølgelighet. Bjørk glir nemlig så lett inn i bandets sound at det nesten ikke er vits å ha henne med.

Men denne miniplata er likevel verdt oppmerksomheten. Nesten som Bjørks 2004-plata Medúlla står menneskestemmen i sentrum her, korte utbrudd av gruppesang gir plata en nesten musikalaktig følelse – på en god måte.

Beste spor: «When the world comes to an end», «No embrace».

ROLV CHRISTIAN TOPDAHL

Dystert bilde av fremtiden

Mekons

► «Ancient & modern. 1911-2011» (Westpark)

Mekons begynte som et pønkbånd i Leeds i 1977, men har beveget seg mot folk og country. Nå er de framme ved album nummer 18, med Jon Langford og Sally Timms som sentrale figurer. Men de er en stor gjeng, og med ni medlemmer der flere av dem synger, blir det temmelig variert – inkludert et walisisk mannskor på tittelkuttet «Ancient & modern». Med undertittelen «1911-2011» trekker de trådene hundre år tilbake, til en tid da verdenskrigen nærmet seg raskt. I «Warm summer sun» skildres den kommende katastrofen; en sommerdag med cricket og kjæresten forvandles til utbredte trær og lik i gatene. Deretter følger platens eneste rocker, «Space in your face». En plate som prøver å si noe om sivilisasjonens ende, slik eldre menn ofte gjør.

Beste spor: «Geeshie», «I fall asleep».

GEIR FLATØE

Mer kjøtt på beina nå

Dan Mangan

► «Oh fortune» (City Slang)

Kanadiske Dan Mangan debuterte i 2005 med «Postcards & dreaming». Nå er 28-åringen framme ved album nummer tre, en blanding av indierock og folk – i motsetning til forgjengernes «Nice, nice, very nice» sitt mer nakne, akustiske preg. Kanadiske singer/songwritere skal jo helst ta begge deler, uten at vi skal trekke sammenlikningen med Neil Young noe lenger. Sangene kler uansett den fyldige innpakningen, i tillegg til at han har tatt vare på et par akustiske låter. Vancouver-sangeren er aller best når han slipper sangene løs og lar dem vokse seg store og sterke underveis. Produksjonen er noe av det beste ved hele albumet. Sangene er bra, men innpakningen er enda bedre.

Beste spor: «Post-war blues», «Starts with them, ends with us».

GEIR FLATØE

Mer U2 og mindre Coldplay

Snow Patrol

► «Fallen empires» (Polydor-Universal)

Album nummer seks fra nordiske Snow Patrol; det fjerde etter at de gikk fra alternativ rock til stadionrock. De åpner med «I'll never let go», en sang satt sammen av gamle synthet, U2-innslag, gospelkoring og en god del annet. Ikke alt etter vanlig Snow Patrol-mal, og dette gjør musikken mer spennende enn vi er vant til fra Gary Lightbody og gjengen hans. Sangene laget for store scener utfolder seg fred, og det er de som fungerer best denne gang. Lightbody har derimot ikke evnen til forvandle en ordinær sang til noe mer, selv om det hjelper å ha med seg Lissie. U2-albumet «Achtung baby» nevnes gjerne i samme åndedrag som denne platen, selv om Snow Patrol mangler de skarpe kantene U2 tross alt kan ha.

Beste spor: «The weight of love», «This isn't everything you are».

GEIR FLATØE

Tor Endresen

► «Min jul» (Grappa)

Kosekos

En juleplate som står og faller på hvor godt du liker Tor Endresen. For meg tipper denne grundig over. Han trekker inn «Bridge over troubled water» i duett med Torstein Sødal, en av flere tatt fra juleturneen «Stille natt». Datteren Camilla Endresen får god plass uten å ha vært innom et platestudio før, og Tor Endresen prøver seg på italiensk i «Ave Maria». Du bør som sagt like bergenseren veldig godt.

Beste spor: «Go rest high on the mountain».

GEIR FLATØE

Qvales Ensemble

► «Bohem» (Kirkelig Kulturverksted)

Viser fra vest

Frode Qvale fra Haugesund har slått seg ned i Bergen. På plate nummer to har han fått med seg Christine Sandtorv fra Ephemeris i duett på «Barbeint på brostein», noe som aldri blir feil. Birthe Kadis står bak teksten på denne, mens Gunnar Roalkvam er flittig benyttet andre steder. En velspilt og variert plate, uten at den helt lever opp til bohem-tittelen.

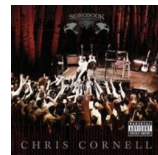
Beste spor: «Ikke sku meg ner», «Barbeint på brostein».

GEIR FLATØE

Chris Cornell på turné uten band.

HELT ALENE

Chris Cornell

► «Songbook» (Universal)

Rock

Unplugged-konserter var noe som hørte MTVs storhetstid til, men Chris Cornell har en karriere som gjør det interessant å høre sangene i nye versjoner. Han har vært vokalist i både Soundgarden, Audioslave og Temple of the Dog, i tillegg til en solokarriere. På albumet står 47-åringen

fra Seattle alene på scenen, med sanger fra hele karrieren. På sitt beste nærmer han seg liknende plater fra Paul Weller og Graham Parker, på sitt verste går du lei for halve sangen er passert. Verken Led Zeppelins «Thank you» eller John Lennons «Imagine» er spesielt interessante, selv om det er greit nok å ta dem med. «Cleaning my gun» er hans egen, men har ikke vært innspilt tidligere. Sangen har nerve, men kommer ikke opp mot klassikere som Audioslave-låtene «Doesn't remind me» og «Like a stone» og Soundgarden-sangen «Black hole sun», tre sanger som kommer på rad og rekke mot slutten.

geir.flatoe@aftenbladet.no

SISTE ER BEST

Jan Eggum

► «Kjærlighet og ærlighet 3» (Grappa)

Visepop

Jan Eggums overambisøse 2011-prosjekt med tre doble cd-er inneholdende til sammen 60 nye sanger for å feire sin egen 60-årsdag, er ved veis ende. Mens de to foregående var en oppvisning i manisk riming og middelmådighet, er avslutningen bedre. Sangene hadde fortsatt hatt

godt av en utsiling, men framføring med band foran publikum i studio er det som skal til for å gjøre dette til en plate som er viseveteranen verdig. Med seg har han forskjellige lag, der ett består av Knut Reiersrud på gitar, David Wallumrød på orgel, Audun Erlien på bass og Paolo Vinaccia på trommer. Dette fungerer flott, og han er ikke noe dårligere når han opptre alene med Bergen Filharmoniske Orkester eller har med seg en markant Bendik Hofseth på saksofon.

Beste spor: «Av og til», «Satans sang», «Hus forbi».

geir.flatoe@aftenbladet.no